

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

JULIO CARBÓ

► El ginjoler, en primer terme, i l'olivera que s'han conservat al carrer d'Arimon, divendres.

El ginjoler ha guanyat la batalla

El 16 de juliol del 2011, el periodista **Edwin Winkels**, que va crear aquests *A Peu de Carrer*, escrivia sobre la lluita d'uns veïns de Sant Gervasi per salvar un arbre al carrer d'Arimon. L'arbre del qual escrivia **Winkels** era un ginjoler, i començava la crònica amb la sonoritat de la paraula. «Ginjoler. Poca gent deu haver sentit aquest nom. Ginjoler». I tenia raó. Potser és per aquest so repetitiu que té el nom, la lluita per un ginjoler sona a èpica, a batalla romana –no en va el ginjoler era l'arbre de la fortuna dels romans– a crònica d'**Heròdot**, a conte d'**Ana Maria Matute**.

Edwin Winkels escrivia que, aquell estiu, els veïns exigien que les obres d'un centre social i d'un subterrani respectessin l'arbre i les seves arrels. La lluita per aquell arbre, en realitat, havia començat el 2007 quan, després d'aterrar una caseta, al carrer va aparèixer un petit racó verd. Un ginjoler, una olivera, dos tarongers. El 2007, els veïns van aconseguir la catalogació del ginjoler com a «arbre d'interès local».

El 2011, van aparèixer les màquines i els veïns es van alçar en peu de guerra. Des que vaig llegir la crònica d'**Edwin Winkels**, sempre havia volgut saber què li havia passat a aquest ginjoler.

Ahir, diumenge de Rams, vaig anar al carrer d'Arimon i, al mateix lloc on el van sembrar, l'any 1857, hi havia el ginjoler. Havien construït el Centre de Serveis Socials de Sant Gervasi, però el ginjoler i l'olivera s'havien salvat. Els tarongers havien

Els veïns van lluitar per la supervivència d'un ginjoler al carrer d'Arimon

sucumbit. El ginjoler i l'olivera eren darrere d'una tanca. Unes veïnes em van dir que, entre setmana, aquest espai està obert.

Ahir, el ginjoler encara no tenia fulles. L'olivera, al darrere, era tronc i fulletes brotant en la primavera. Darrere de la tanca, hi havia

un banc-escultura on es pot seure. A l'escultura, es llegeixen una sèrie de frases que recorden que el ginjoler està molt present en la idiosincràsia mediterrània. **Jacint Verdaguer**, **Blai Bonet**, **Celdoni Fonoll** han fet referències al ginjoler. «Més content que un gínjol», es diu aquí i a Mallorca.

Passava una veïna i li vaig preguntar per la lluita veïnal. Em va dir, sincera, que no hi va participar, però que estava orgullosa d'aquest racó. Un veí, amable, repetia el mateix. Recordava la lluita, la mobilització, però d'això semblava que ja feia segles. En realitat, menys de dos anys.

Del carrer del Berlinès sortia una dona amb uns globus, d'aquells que són el Doraimon, un drac o un unicorn. Darrere seu, apareixien famílies, vestides de diumenge, amb nens portant palmes adornades amb banderes del Barça, garlandes, joguines en miniatura (Hello Kitty, ensucrada, animals de plàstic i de sucre), bales. Els matrimonis grans portaven modestos rams de llorer.

Al carrer d'Arimon, hi ha una botiga que ahir anunciava ofertes de robeta de nen i de nena especial per a aquesta setmana. Passava una *nanny* amb la bata posada i empenyent un cotxet.

Llegeixo que a Barcelona només hi ha dos ginjolers de més de 12 metres. Un és aquest. L'altre viu als jardins de Joan Maragall, a Montjuïc. ≡

 cgaya@elperiodico.com